

Körmös

Leesett az első hó. Nem is akármennyi, nem is akármekkora a kupacok az utcán. Emberek járnak a hózuhogásban, pillanatok alatt belepi a hajukat, a kabátjukat, csúszkáló autók ijesztesítik őket, s még jó, ha el nem ütik az ügyetlenbeket. Váratlanul jött ez a mostani koratél, legtöbbször még elő sem vette a meleg holmikat. Ülök a buszon és azon töprengök, melyik cipőmet vegyem ki a szekrényből? Vagy melyik csizmámat? A fekete béleltet, a kekesfekete béleltet, vagy azt a nagy új sötét és elegáns magas szárút, amelyet még Amerikában vettem ötvenfokos melegben, hogy majd, ha egyszer leesik az első hó, és én akkor a szűk farmeremmel, meg a sárga, jóillatú bőrkalappal, amit P. barátomtól kaptam Syracuse-ban...

Kifelé bámulok az ablakon, és meglátom az elsőt. Azután a másodikat. Majd a harmadikat, negyediket, sokadikat. Összegörnyedve haladnak a szeles hóesésben, előredőlnék, kezük a kiskabát hajtókáját fogja össze makacsul a nyakuk előtt, mintha az segítene valamit. Mennek a hontalanok a hóesésben, úgy, ahogy nyáron szoktak menni. Ócska teniszcipő a lábukon, tíz évvel ezelőtti divat szerint leng a nadrágjuk szára, túlszínes ing, fölötte pulóver, fölötte az itt-ott feshő zakó. Mintha nyár lenne, csak éppen tél van. Tűnődöm, van-e mivel melegíteni magukat – belül. No, nem eszmérek gondolok, hanem pálinkára, nyomjelzősre, valamelyik bőgreccsárda mélyéről. Nagy tél ígérkezik, az újságban pedig azt olvastam, megtelek a menhelyek. Valószínűnek tartom, a börtönök is. Hajdani egyetemista barátom, aki később alkoholista lett (vajh, ki nem lett az?! – te, mondd epésen, de tudod, hogy hazudsz, mert ha nem alkohol, akkor más...) minden télelőn bevonult a börtönbe. Apró kis szabálytalanság, ital-étellopás, pofon az utcán, de feltűnően, rendőrközelben, hogy észrevegyék és rögtön bevigyék, és mint visszaesőt bekasznazzák – megvolt a téli szállás.

Nézem ezeket, őket, a téiben bávatagon szenvedőket, és nem tudok örülni már a meleg cipőmnek. Persze, örülni fogok, de most, így nem megy. Talán, ha kitarítanák a városból ezt a sok fázó lelket! Hova? Vagy adnának nekik munkát. Hol? Vagy legalább egy nagykabátot. Kik? Persze, ez mind lehetetlen. Hirdetés: EGY(KÉT)(HÁROM)MILLIÓ GAZDÁTLAN NAGYKABÁT KERESTETIK! MELEG CIPŐVEL. ÉTELLEL. MUNKÁVAL. CSALÁDDAL. HAZÁVAL...

Mennek a hontalanok, járnak a várost. Némelyikük tántorog. De nem Amerikába, ki. A híd alá be, a nyitva felejtett alagsori raktárba be, a feltört pincébe be, valahova, ahová nem esk a hó – be. Amíg el nem kergetik onnan. Is. Magyar tél, magyar nyomorral. A busz a harmadik legjobb kerületben kanyarog. És a maradék huszonegy? Reménykedjünk, ott talán melegebb van. Más úgyszincs.

Elfordítom a tekintetem az ablaktól. Talán mégis a fekete, bélelt csizmát veszem fel.

Zelén